

Mihai Radu

Repetiție pentru o lume mai bună

roman

POLIROM
2022

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

Pentru scrierea acestui roman autorul a fost sprijinit de Institutul Goethe București/DLITE.

© 2022 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Helen_F/Depositphotos.com

Foto autor: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

RADU, MIHAI

Repetiție pentru o lume mai bună: roman / Mihai Radu. – Iași: Polirom, 2022

ISBN 978-973-46-9059-6

821.135.1

Printed in ROMANIA

Omul m-a privit scârbit.

— Stai liniștit, i-am spus, ne cunoaștem de la grădiniță, am copilărit împreună, am fost la aceeași școală, ca să nu mai zic de căsătorie, în sensul că nici nu vreau să zic. Aaa, stai, că nu e tot, mai sunt și o groază de despărțiri. Tu cu ea ai una, eu am avut multe.

A scos telefonul din buzunar și mi-a arătat pozele. Mădălina era întinsă pe spate, își ținea sânii apropiați cu brațele, palmele îi acopereau sexul, pe piciorul drept, spre coapsă, se vedeau câteva rânduri de celulită ca un scris indescifrabil. Fotografia o arăta de la gât în jos. Oricum, bănuiam ce meclă avea când se pozase, îi cunosc atât de bine expresia de soprană așteptând orgasme. Mă excita teribil, dar nu puteam să-i spun flautistului dezumflat.

— Știi, sunt creaturi de-astea... corp de ceva, cap de altceva. Poate e corp de Mădălina, dar cap de... Scuză-mă!

Doamne, urât e să suferi, iar cei din jur să nu aibă nici pe naiba!

— Nu doar că nu mi-a zis cine e ăla, însă nu a recunoscut timp de trei zile, a spus flautistul revoltat.

— Cum adică timp de trei zile, a recunoscut apoi? am întrebat.

— Timp de trei zile nu am dormit și nu am lăsat-o nici pe ea să doarmă. Nu poate să-mi facă asta.

— Dar a putut.

— A putut.

— Știi de ce ne-am întâlnit, nu? am readus eu discuția în prezent.

— Pentru Remi.

— Pentru Remi. E câinele ei, câinii suferă cel mai mult.

Voiam să merg cu gluma mai departe (ce vină au câinii? Ei vă iubesc pe amândoi la fel, vorbe de duh din marele cor al rahaturilor de divorț), dar m-am oprit.

— I-am jurat că nu-i voi da câinele, i-am jurat.

Of, săracul, practic nu voia din simplul motiv că ar fi reprezentat o nouă înfrângere.

— Cum să nu-i dai câinele, omule? E câinele ei.

Asta e, eu trebuia să joc pe mai departe rolul soțului vindecat de soție și al unei decențe aproximative, general acceptate.

— O urăsc. Trebuia să mergem în iarna asta la soră-mea, în Norvegia. Trebuia să ne mutăm din garsoniera mea într-un apartament, trebuia să... Planuri, planuri peste planuri, nopți în șir în care am visat împreună.

Acel strigăt sincer și disperat care apare după o vârstă, când orice relație poate fi interpretată și ca o îngrozitoare pierdere de timp. Omul se simțea nu neapărat înșelat, cât furat.

— Ai fost căsătorit? l-am întrebat.

— Nu, nu am fost.

— Dinu, ea a făcut odată toate astea singură.

— Ce a făcut?

— Zic de planuri, speranțe, o căsnicie. Adică trebuie să înțelegi că a avut o viață de-asta cu speranțe, eram și eu acolo, mă rog, ar fi trebuit să fiu, dar nu eram, ea a făcut totul singură, pentru că eu nu i-am fost alături. A organizat, a pus o familie în funcțiune, a crescut un copil, a mers pe drumul ăsta, înțelegi ce zic? A mers până s-a oprit, nu știu cât ți-a povestit sau nu.

— Și-acum pe ce pizda mă-sii de drum merge?

— Nu știu, ți-am spus așa, în sensul că nu cred că se mai omoară foarte tare după planuri.

Ce spuneai tu, cu Norvegia, cu mutatul, cu viitorul... Da, merge, îi place, se distrează, dar nu îi spune că e parte a unei relații serioase, preambul pentru nu știu ce rahat.

Aveam impresia că îl durea al naibii de tare faptul că făcuse deja niște cheltuieli, asta dincolo de îndrăgosteala unui bărbat de patruzeci și ceva de ani și de hotărârea lui de-a suferi până la capăt.

— Dar după ce se omoară? m-a întrebat.

— Nu știu, habar n-am. Treaba cu câinele e ciudată totuși, știi și tu foarte bine. Ce e între voi, ce a fost, e un lucru, asta e altceva.

— Nu mă interesează, vreau să sufere.

S-a ridicat, și-a luat plasele pline și a plecat, nici măcar nu și-a plătit cafeaua și apa plată. Pizda mă-tii de flautist! Așa se întâmplă cu femeile: unii își bat joc de ele, iar ele se răzbună pe alții.

Patricia îmi dădea mesaje și mă suna, însă nu-i răspundeam. O lăsam să dispară. O lăsam să-și ofere ce răspunsuri dorea, partea frumoasă a unei relații în care chiar nu contează dacă peste trei zile ne întâlnim pe stradă și ne facem că nu ne cunoaștem. Patricia nu voia explicații,

știam asta, însă nu însemna că nu le compunea de capul ei. Se întâmplă uneori ca oamenii să tot construiască în interiorul lor o păpușă care seamănă cu tine, dar care, în același timp, este fix opusul tău.

Stăteam cu Tamira, tăcuți, eu cu o bere în față, ea butonând pe telefon. Țin minte că din dimineața aceea tata a început să respire doar pe gură. Cel puțin așa părea și o făcea cu oarecare dificultate. Am întrebat-o pe Tamira ce se întâmplă și ea mi-a spus că e din cauză că respiră mai greu. Practic îmi spunea ceea ce era vizibil. Și a continuat:

— Are nevoie de aer, m-a pus ea la curent cu ultimele descoperiri despre ființa umană.

— Nu ar trebui să-i umezim buzele și limba? Nu i se usucă? am întrebat.

Îmi bătea inima foarte tare.

— Ba da, a zis ea și a continuat să privească în telefon.

Nu mă deranja atât gura căscată a tatei, nici imobilitatea Tamirei, ci o neliniște din mine însumi. Mă simțeam fără stare, voiam să fumez, mi-era lene să ies în curte sau să merg în bucătărie, la câțiva pași doar de fotoliul în care zăceam, aș

fi vrut să ies în oraș, însă nu aveam unde, toți erau cu treburi la ora aia. Am întrebat-o pe Tamira dacă ar trebui să merg la cumpărături, dacă e nevoie de ceva, dacă ea are nevoie de ceva. Mi-a spus că nu. M-aș fi oferit să-i fac și cumpărăturile pentru acasă.

Am sunat-o pe Lavinia. Nu mi-a răspuns. Era ora 11 și 11 minute în Aarhus, știam că atunci își ia pauza de masă, după cum știam că în pauza de masă nu mănâncă, ci fumează și bea cafea. M-a sunat ea înapoi. Era bine, ceea ce devenise deranjant de la o vreme în conversațiile noastre, când orice întrebare a mea se împotmolea în mълul acestui bine din viața ei, care niciodată nu era de povestit, în urma sa fiind doar tăcere. De data asta a fost cumva altfel. Lavinia gătise cu Mădălina în weekend. Da, făceau asta, pe FaceTime sau pe WhatsApp, găteau împreună și stăteau de vorbă.

— Tata, nu cred că e cea mai bună idee să te muți în Danemarca. Adică eu azi sunt aici, poate la anul mă mut în altă țară.

Am rămas șocat când am auzit și în același timp mi-am dat seama că aveam nevoie de asta, toată neliniștea dimineții primind astfel o direcție precisă.